

Takt 8

Digterstank

I fuld synlighed stod en ældre mand med langt hår og skæg ved busstoppestedet og kradsede sig i skridtet. Han var iført tøj i en mørk udtværet nuance og slidte sandaler. Fødderne var møgbeskidte med lange sorte negle. De lignede hænderne. Den ældre mand blev ved med at kradsede til han var tilfreds og steg først da op i bussen. Naturligvis nærmede han sig Fullerton og den ledige plads. Og lige så naturligt faldt han ned på sædet.

- Ubekvemt, stønnede han.

På dette tidspunkt var Fullerton begyndt at mærke den første bølge af kvalmende ja, bedøvende lugte fra sidemanden. Fra mørke tænder kom en ånde der kunne smelte sten. Den skar i Fullertons hud og han holdt vejret til han var ved at besvime.

Manden vendte sig mod Fullerton. De grå øjne lyste med en påtrængende glød.

- Jeg er digter og filosof med en stor forbandelse i mit liv.

Han stirrede intenst på Fullerton og fortsatte.

- Jeg kan få alt udgivet under pseudonym, men intet under mit eget navn.

Fullerton måtte nu ånde ud og spurgte både for at glemme og for at dække over sin anstrengte vejrtrækning.

Mod bedre vidende.

- Hvorfor ikke?

- De finder mit eget navn anstødeligt. Det er dog givet mig af mine forældre.

- Et navn kan vel ikke være anstødeligt .
- Det er netop mit argument.
Fullertons næse var nu i en permanent tilstand af over load.
- Hvad hedder du?
- Penis Vulva.
Manden så udtryksløst på Fullerton.
- Hedder du Pik Kusse?
- Det står der på min fødselsattest.
Fullerton glemte kun næsten den forfærdelige møddingeduft.
En ram lugt af oldgammel sved deltog nu i løjerne og hans øjne begyndte at danne tårer. Han havde ingen lyst til at grine.
- Dit liv må have været svært med den forbandelse.
- Ja en evig lidelse.
Mandens ansigt var stramt.
- Hvad vil du gerne kaldes?
- PV.
- PV? Godt, sagde Fullerton og anede ikke hvad han skulle bruge den information til.
- Hvad hedder du?
- Fullerton.
- Du har vist haft dit eget besvær.
- Jo tak.
PV satte sig bedre tilrette og pumpede dermed en ny giftsky i snuden på Fullerton.
- Hvad skriver du, PV?
- Nøjagtig det jeg har lyst til. Romaner, skuespil, noveller, digte og kulørte løgnehistorier.
- Hvilke navne er du udgivet under?
- Stendahl, Falkner og Hemmingway!
PV stirrede udfordrende på Fullerton, der nøjedes med at nikke.
- Hvad er dine temaer?
- Sex og vold.

- Hvad med kærligheden? Hvad med naturen?

- Ja, sex og vold.

Den bliver tung, tænkte Fullerton og mærkede næsehårene krølle ved en særlig turbulent hvirvel af urinlugt. Med d underdulte af noget han helst ikke ville vide.

- Kan du leve af dit skriveri?

- Naturligvis.

Manden stirrede udfordrende.

- Så du behøver ikke at arbejde?

- Kun for sjov. Sidste sommer var jeg blind maler på Costa del Sol. Jeg solgte alt hvad jeg lavede. Desværre fik jeg jo aldrig set mine værker. Jeg havde klude for øjnene.

- Har du noget job i øjeblikket?

Fullerton var lige ved at smile, men blev så ramt nedefra af den næsten dråbende stank fra mandens fødder.

- Jeg passer nogle gange på biler i ambassadekvarteret.

- Hvordan det?

Fullerton hostede, men det hjalp ikke.

- Når en dyr bil parkerer fortæller jeg, at det ikke vil være muligt at garantere for bilens stand uden et mindre vederlag.

- Det er jo afpresning.

- Det virker rigtig godt, men det er ulovligt siger du?

- Det vil jeg tro.

Fullerton fik en tanke, men turde ikke kigge efter i mandens hår. Krybdyrhjernen havde overtaget og hans sind drejede rundt i et fortidigt duftunivers. Afføring, sved og simpel råddenskab. For at bevare sin civilisation spurgte Fullerton sin sidemand.

- Hvad skriver du på for tiden?

Lyset glimtede i PV's øjne. Han samlede vilde tråde i sit skæg og hev i dem.

- Jeg er ved at skrive en historie om to unge forbrydere. Det lykkes for dem at tatovere et slogan på ryggen af vort lands statsminister.

- Hvad skriver de?
- Husk Dannevirke.
- Husk Dannevirke? stønner Fullerton i en kvalmebølge.
- Ja, en af dem har et leksikon.

En ny lugt markerede sig. Først lidt senere kunne Fullerton identificere lugten som horn. Det må være hans hår, tænkte Fullerton og drømte om at stå i en efterårsstorm.

- Den anden bliver gift med statsministerens kone. Hun er træt af utroskab og vil gerne leve anstændigt.

- Hvad ender historien med?

- Det er en hemmelighed er jeg bange for, men vi kan jo tale om et af mine tidligere værker, hvis du ønsker.

Fullerton var i færd med at udvikle en åndingsmetode, der kunne undgå de værste gasangreb og havde ikke hjerne til at protestere. Han opfattede ikke at bussen nærmede sig Nørrebro Runddel.

- For år siden skrev jeg en historie om et søm i Canada, der var årsag til otte mord og en ildebrand. Temaet var naturligvis konsekvenser, men historien kom nærmere til at handle om friheden til at ændre andres skæbne. At gøre stat istikken levende. Men jeg får en idé. Tag med hjem og se nogle af mine bøger. Jeg bor lige herhenne.

Fullertons behov for fri vejtrækning var nu så akut at han ville have skudt sig selv for en lungefuld ren luft. Da bussen stoppede ved Runddelen vaklede han ud. Den første rene indånding var som at blive født som konge. Mange af duftene hang stadig i luften men i betydeligt svagere udgaver.

- Denne vej sagde PV og trak Fullerton op af Prinsesse Charlottesgade. De gik ind i en port og over en gård. Fullerton var i en behagelig overiltet tilstand og havde ingen selvstændig viljestyrke. De gik ned ad en kældertrappe og hen af en lang mørk gang. Der efter op i en anden gård og hen til en lille trappe op til en dør med afskallet maling. PV trak i en mursten og

døren lukkede op. De gik ind og døren gik stille i bag dem.

Fullerton var forberedt på det værste, men enten var hans lugtesans delvist lammet eller også var der ikke den samme forurening i PV's hjem som omkring hans person.

Og svagt meldte sig anderledes dufte. Behagelige blomster- og krydderdufte. Milde æteriske olier og kaffe fra mange lande.

Fullerton var særdeles forvirret. Hans værdisystem fejlede. Det var ikke muligt at placere PV i en kendt kategori og nu vætede indtryk igen ind over ham. Denne gang visuelle.

Det ene store rum efter det andet foldede sig ud med enorme reoler pakket med bøger og papirer og hylder fyldt med genstande fra gipsafstøbninger til hvad der måtte være organiske installationer. Mest overraskende var belysningen. Fullerton så sig omkring på hundredevis af små og store lamper. Der var lampetter og standerlamper. Projektører og spotlights og mange indirekte lyskilder. Tilsammen gav de en gylden stemning som baggrund for de mange fixpunkter i rummene.

Ved at holde sig lidt på afstand af PV var Fullerton nu blevet i stand til dæmpe duftpåvirkningen. Ikke at det hjalp ham meget for synsindtrykkene vætede ind over ham i en mængde han ikke kunne nå at bearbejde. I et stort rum med en fantastisk ovenbelysning fra moder sol stod lange borde med computere og alt tænkeligt tilbehør.

- Jeg sætter lige noget musik i gang.

Fra utallige højttalere kom en overjordisk hvisken af et meget stort blandet kor. Langsomt kom stemmerne ind. Langsomt steg harmonierne. Beroligende.

- Nu skal jeg finde nogle nyere bøger, sagde PV og forsvandt.

Fullerton gik hen til en væg med opsatte tekster.

Halve, hele og kvarte stumper af litterære ideer. Første afsnit af en stor roman, slutlinier til et eksistentielt digt, Fire titelforslag. En beklagelse. Nogle indrammede linier trak hans øjne til sig. Hans så på næste side:

LIBRE – et tilbud til kunstneren

- 1. Værket må eksperimentere**
- 2. Alle former må bruges**
- 3. Alt indhold må bruges**
- 4. Form og indhold må styrke hinanden**
- 5. Værket må manipulere stærkt**
- 6. Værket må være oprigtigt**

Tjah, tænkte Fullerton – det giver dog nogle muligheder. Hans tanker blev et lille stykke tid hos de seks linier. Han nikkede lidt ind i mellem og trak derefter på skuldrene inden han igen lod sine øjne fortsætte deres opdagelser.

En tegning hang skævt. Det viste sig at være med vilje. En vulkan i udbrud set skråt fra oven. I en bestemt afstand så Fullerton pludseligt lige ned i vulkanens brændende dyb. Han sprang forskrækket tilbage. Han kunne lugte PV var i nærheden og vendte sig om. Ved siden af PV stod en gråhåret kvinde i servitricuniform.

- Sæt dig, sagde PV og slog ud med hånden. – Beate har bagt. Drikker du vin?

Fullerton satte sig og skottede mistænksomt til Beates hygiejne, men den var ulastelig. Hun begyndte at sætte tallerken og glas fra et rullebord over på et marmorbord med to behagelige stole. Hun så på ham og han anede en kontrolleret sjæl i de mørke øjne.

PV satte sig på den anden stol og fulgte forventningsfuldt Beates hurtige bevægelser. Snart stod der et bord med fyldte vinglas og tallerkener med trekantede stykker tærte. PV gik med

det samme i gang. Han spiste med fingrene og gav højlydt udtryk for sin nydelse. Fullerton stirrede på sin tallerken og derefter på Beate. Hun nikkede langsomt så han begyndte at spise med sin sølvgaffel. Smagen var overraskende mild og sød. Han tog en slurk vin. Uhm.

Beate nikkede kort og gik.

Fullerton spiste videre indtil han vendte tilbage fra en tanke-række. Omgående slog stanken af PV ind over Fullerton i en tsunami. Han drak grådigt af sit glas og lykkedes på den måde at holde det allerede slugte tærte nede.

PV havde tilsyneladende ikke bemærket noget. Han sad netop nu og tømte et helt glas vin i store slurke.

- Udmærket, sagde han og ræbede.

Igen opstod en trang til at klø sig i skridtet. PV fulgte impulsen og kløede sig i skridtet. Så bøjede han sig og tog en bog fra en bunke han havde smidt på gulvet.

- Her er en på sanskrit. Den skrev jeg da jeg var 24.

Fullerton åbnede bogen og beundrede de smukke tegn.

- Hvad handler den om, spurgte Fullerton og mærkede tærten rumle.

- Det er vist om en ung prins, der får al magt i verden mod at miste sit syn.

- Går det ham godt?

- Næh, han bruger sin magt til at få synet tilbage og så mister han magten.

- Og kun hvis han mister sit syn..

- .. får han magten tilbage.

Fullerton prøvede at finde en hage ved historien, men maven rumlede og han kunne ikke koncentrere sig.

PV så spørgende på ham.

- Nej vel, sagde han og smilede med de sorte stumper. For sent trak Fullerton sig tilbage fra dampen af rådne fisk.

- Må jeg høre et digt, hostede han.

PV' s øjne lyste. Han bøjede sig mod bunken og slog en rabalderfis. Han rømmede sig og tog en anden bog og begyndte at bladre i den. Så stoppede han og nikkede. Han læste højt med en mørk gennemtrængende stemme, der fik hver stavelse til at lyde tydeligt i rummet.

Ordene gled i rytmiske kadencer ind i Fullertons abstraktionsunivers som kvanter af mening, der samledes til stadigt større indsigter.

Sandhed

**en engel nødlandede
i en busk i nat
det skarpe lys
vækkede en ugle**

**uglens tuden
blev af naboen
forvekslet
med englekor**

**jeg blev
ikke narret
og fortalte
ham sandheden**

**han spyttede på mig
som han plejer**

PV lukkede bogen og sad stille et øjeblik inden han så op.
- Hvad synes du?

- Fantastisk. Jeg forstår det så godt at man skulle tro jeg var påvirket.

- Øhh, fik jeg ikke sagt at der var svampe i tårten.

PV så overrasket og beklagende ud.

- Hvilke svampe, spurgte Fullerton og mærkede huden dirre.

- Svampe fra hele verden med velværeskabende effekt. Slap af og nyd det. Det varer i 12 timer.

- 12 timer, skreg Fullerton forskrækket.

Han tænkte fremad og blev derefter sørgmodig. Ingen eller intet i verden krævede hans eksistens i de næste 12 timer. Så han kunne lige så godt sætte sig tilbage og nyde turen.

- Det er OK, sagde han.

- Skidefint, råbte PV. – Jeg har tusind ideer. Lad os starte med at tegne på landkort!

Han sprang op.

- Nej for helvede! Lad os slå på tromme.

PV trak Fullerton ind i et lyst lokale med utallige trommer.

2 timer senere vaklede Fullerton ud af rummet igen. Han havde været på rundrejse i trommeland og hans hænder snur rede af de over 10.000 slag. Han følte sin kreative sult stillet og ønskede nu kun at slukke en brændende tørst. PV overhalede ham og viste vej til et bord med drikkevarer. Fullerton drak grådigt noget sort sukkervand med brus. Han ræbede hårdt og smagte svampe.

PV nikkede anerkendende.

Fullerton noterede sig PV' s dufte som man registrerer at det snart er vinter og kunne nu mærke dem uden at gå i chok. Han fandt ikke duftene behagelige, men accepterede dem efterhånden som en del af miljøet. Hans tanker var lette og han spekulerede overfladisk på betydningen af stanken. Var den udtryk for PV' s syn på sig selv? Eller var stanken et kunstnerisk udsagn?

Han så på PV, der smilede bredt med de sorte stumper.

- Tænker du nu igen på årsager i stedet for muligheder, spurgte han.
- Naturligvis, sagde Fullerton og bemærkede kun delvist den kolosale vind PV trykkede af.
- Skal vi se nogle pornofilm, råbte PV begejstret og viftede med de sorte hænder. Men så stoppede han op.
- Nej!! Nu ved jeg det!
- PV trak en tålmodig Fullerton ind igennem nogle mindre rum med fotos og ind i et stort rum med lavt til loftet og meget dæmpet belysning. Nogle stole og nogle store skærme var de eneste genstande, man kunne se.
- Sæt dig. Der er møde i finansudvalget.
- PV satte sig og trykkede på et panel på det ene armlæn.
- Finansudvalgets lokale tonede frem i lavt fugleperspektiv. Formanden talte og Fullerton skulle ikke lytte længe før han indså at en betydelig rævekage var ved at blive bagt.
- Hvordan har du fået anbragt det kamera?
- Jeg måtte opfinde en måde at affyre et kamera fra et robotfly.
- Og hvor har den robotflyver været, spurgte Fullerton mens tankerne rasede rundt om de utallige steder han kunne tænke sig at sende en sådan flyver.
- Alle de interessante steder jeg kan komme i tanke om.
- Dronningens soveværelse?
- Nahnmm.
- Bestyrelseslokaler?
- Det er dyrt at bo her, sagde PV og slog ud med hænderne.
- Hvad med operationsstuer?
- Jeg lider af en enorm nysgerrighed. Den er formodentligt medfødt.
- Hvad er det mest interessante du ser?
- De redaktionsmøder, hvor der bliver taget stilling til min kunst. Det er uhyrlige udsagn jeg hører. Ukyndige der uden skam opløfter sig til dommere i en retsal uden regler og afleve-

rer deres sølle smerte som ondsindet og overfladisk kritik af mine værker.

PV havde rejst sig og stampe rundt. Hans lugte blev accentueret af hans ophidselse og dannede små synlige skyer der udgik fra hans ærmer og halsåbning. Fullerton vejede et ton og havde netop ved enorm viljestyrke kræfter til at stirre på skærmen.

- Kan vi se noget andet?

- Hvad med et skænderi, spurgte PV. – Jeg har mange hundrede muligheder. Lad os søge efter et der lige er startet.

Klippene flimrede på skærmen og stod så stille i et nyt køkken, hvor en mand og en kvinde sad ved et bord og drak kaffe.

- Har du talt med Nielsen om det køleskab?

Kvindens stemme var en smule spændt. Manden svarede med lige dele vrede og undren.

- Hvaffor et køleskab?

- Du lovede at høre om han har et nyt skab med frys. Har du glemt det! Det betyder så meget for mig!

- Hvad er der galt med det gamle skab?

- Det har vi jo talt om! Du indrømmede vi manglede en fryser. Du ville lave isterninger.

- Til mine øl?

- Nej, du sagde du ville drikke isvand.

- Var jeg fuld da jeg sagde det.

- Det ved jeg ikke.

- For jeg kan ikke huske det.

- Du er ligeglad med mig.

Hendes klagende stemme fadede ud da PV rørte panelet. Han stønnede af væmmelse. De prøvede et par andre skænderier. Men enten var de ved at klinge af eller så ville de ikke komme i gang.

PV så på sit ur.

- Jeg har noget andet du skal se. En sagsbehandler fra XYZ

kommune. Hun er simpelthen utrolig.

PV trykkede på panelet og et kontor på fattighjælpen tonede frem. Sagsbehandleren var en kvinde på næsten 30 med lyse-blondt skinnende hår og store blå øjne. Hun var dyrt klædt og sad nu og udspurgte en jævnaldrende k uden at se på hende en eneste gang. Klienten sad foroverbøjet på stolen og vred sine hænder. Ved siden af hende stod en fyldt babylift. Hun flyttede rundt på fødderne og svarede med dæmpet stemme. Lidt efter vendte sagsbehandleren sig væk fra skærmen og så ud af vinduet..

- Hvad vil du egentligt.

- Jeg har brug for en plads til Nicolai ellers mister jeg mit arbejde. Mester er flink men han kan ikke lave det hele alene og jeg kan ikke blive ved med at tage Nicolai med. Der er også så koldt i bagbutikken. Er der ikke noget med at I kan skaffe en plads når det virkelig behøves?

- Det ved jeg ikke, sagde sagsbehandleren.

- Jamen, jeg har da hørt at nogen har fået en plads for ikke at miste deres arbejde.

- Vi har andet arbejde. Du kan henvende dig på arbejdsformidlingen.

- Jamen jeg er så glad for det her. Mester er virkelig flink.

- Hvor flink er han? Giver han dig penge ved siden af lønnen?

- Øøh, nej det gør han ikke.

- Kommer han med upassende tilbud til dig?

Sagsbehandleren greb en blok og en pen.

- Hvad hedder han? Hvad er hans privatadresse?

- Jamen stop. Jeg vil bare have en plads til Nicolai.

- Hvor stor chance tror du selv der er for det?

Fullerton kunne ikke klare mere. Han havde kvalme og bad PV om at finde noget sjovere. PV kradsede sig i skridtet og Fullerton vidste, at nu tænkte PV.

- Noget sjovt....

PV stak en finger i næsen.

- Noget sjovt....

PV trak fingeren ud af næsen og så på fangsten. Han rystede på hovedet og tørrede fingeren i armhulen. Han stak igen fingeren i næsen, men så nu ud i verdens rummet. Fullerton mærkede en utålmodighed og reagerede på den.

- Hvad med revyforfatterens værksted?

- Forfattere er de kedeligste mennesker at iagttage.

- Hvad med et prøverum for store størrelser? Nej, glem det.

PV trak en telefon frem og talte lidt i den.

- Beate foreslår at vi sætter os med lidt sprut og taler sammen om noget der er væsentligt for os. Tør vi det?

Fullerton og PV stirrede på hinanden.

- Måske hvis der er sprut nok, sagde Fullerton.

- Tør du prøve uden?

Fullerton tænkte sig om. PV stod helt stille. Måske for at ikke at forstyrre gæsten med en opmærksomhedskrævende gas sky.

- Jeg tvivler, men tør godt prøve.

PV viftede med hænderne og smilede. Han satte sig ned og hev langsomt i skægget.

- Bliver det en samtale eller en kamp, spurgte Fullerton.

- Det bliver en samtale.

PV bøjede sig langt forover og begyndte at pille ved sine tær. Fullerton mente at hans lugtesans var blevet skarpere. Stanken fra PV' s kloaker slog hans næse som en svirpende gren i skoven og han undrede sig for tusinde gang.

- Skal vi åbne med en spørgerunde. Alt er tilladt.

- Skyd, siger Fullerton.

- Elsker du din mor og far?

Som en gammel mine der falder sammen. Følelser i panik og kaos. Kontrollen væk. Desperat. Forsøg.

- Det ønsker jeg ikke at svare på nu.

- Så stil mig et spørgsmål, sagde PV.

- Elskede din far og mor dig?

PV fik en jaget udtryk i de blå øjne. Han hostede og trak sig sammen. En skarp syrlig lugt af angst blandede sig i lugtkakofonien. Fra hans mund kom klagende lyde af undertrykt lidelse.

- Måske skulle vi lave noget andet, sagde Fullerton.

- Det er nok en god idé.

De sad lidt og gloede. Så bøjede de sig samtidigt frem og tog deres glas. Fullerton drak gult sukkervand med brus.

- Må jeg høre et digt.

PV rettede sig ud og rodede i sine bøger.

- Her er et, sagde han og begyndte at læse. Fullerton blev mere rolig og lagde mærke til hvert ord.

Isen

**med hånden følger jeg
universets inderside
og mærker stoffet give efter
som nyisen giver efter
for børnenes vægt**

**jeg knytter hånden
og slår takkede huller
ind til det næste univers
mens børnene drukner
i det sorte vand**

**jeg presser min tomme hånd
mod intetheden der lyser
som den blege sol lyser
på børnenes ansigter
tæt under isen**

Fullerton kunne godt lide rytmen og strukturen og billederne var tydelige. Det sagde han til PV, der sukkede og forsøgte at lade som ingenting. Fullerton fandt let et par andre positive kommentarer og det var tydeligt at PV havde det fantastisk. Han rejste sig og vandrede rundt. Han rakte hænderne mod himlen og råbte:

- Livet er fantastisk.

Han stod pludseligt helt stille midt på gulvet. Åbenbart var en tanke dukket op, der krævede hele hans opmærksomhed. Hans blik var indadvendt og hans hænder viftede afværgende.

- Måske...

Det så ud til at han besluttede sig for han vinkede ad Fullerton, der rejste sig og fulgte efter. De gik længe og kom til helt nye rum. PV stoppede pludseligt og stod stille foran et gardin der hang på væggen. Han trykkede på en knap og gardinet kørte lydløst væk. Gennem en tyk rude kunne man se ind i et dæmpet belyst rum, der mindede Fullerton om en intensivafdeling.

I store kuvøser lå to ufatteligt gamle mennesker. En mand og en kvinde. Begge langt over hundrede år. En kvinde i hvid uniform stod ved den ene kuvøse og skiftede dropnose. Hun så hurtigt op og vinkede til PV inden hun fortsatte med sit arbejde. Fullerton mærkede hårene stritte i nakken.

- Hvem er de mennesker, spurgte han.

- Det er min far og mor, sagde PV og kiggede væk.

- Er de i live?

PV så bestyrtet på Fullerton.

- Ja, det er de da. Jeg kan ikke undvære dem.

Fullerton var virkeligt rystet.

- Kan du tale med dem, spurgte han.

- Hvis jeg ønsker det.

PV sukkede og igen dukkede den syrlige lugt frem.

- Hvorlænge er det siden du sidst talte med dem?

- Det er 41 år siden.

Fullerton blev bange. Han stirrede på PV, der med øjnene råbte på forståelse for det uforståelige. Men Fullerton var nu igen i tankekaos. Stumper og dele af meninger og indsigter hvirvlede rundt og først da han holdt fast i et princip blev han rolig.

Princippet er at mennesker gør det de mener er nødvendigt.

- Hvad vil du sige til dem, spurgte Fullerton.

- Jeg vil spørge dem, hvor meget de elsker mig.